

Durmuş Hocaođlu

Gerçek Vatandaşlara ve Parazitlere Dâir

Yeniçağ., “Analiz”., 05 Aralık 2008, Cuma., s.06
“Analiz” Sıra No: 719; 2008-110; Aralık-02

YENİÇAĞ

Not: Bu yazının başlığı, *Yeniçağ*’ın matbû metninde, “Gerçek ve Parazit Vatandaşlara Dair” olarak değiştirilmiştir — D.H.

Kaldığımız yerden devam edelim: “Hak” demek, bir havuzdan su çekmek demektir ve hâliyle, bu noktada ***havuzu kimin dolduracağı*** da önplana çıkıverir. Sâhi, havuzu kim dolduracak ki birileri oradan su çeksin? Bunu hiç kimse düşünmüyor mu, yâni; yoksa benim memleketim ***ahmak*** insanların yurdu mu oldu? Veya domuz gibi biliyorlar da benim memleketim ***ahlâksız*** insanların yurdu mu oldu?

İmdi: Havuzdan su çıktısı olması için en az bir o kadar da su girdisi olmasının gerekliliği aklın en alt seviyedeki muhâkemesiyle dahi kavranabilir; tıpkı fizikî varlık alanında, bir sistemden enerji çekilebilmesi veya iş yapılabilmesi için o sisteme bir enerji girmesinin kaçınılmaz olduğunu âmir bulunan, ihlâl edilemez evsafdaki Enerjinin Muhâfazası kanunu gibi bir kanundur bu hüküm. Bu kanunun aksini hayâl etmek dahi mümkün değildir, zîra o takdirde yoktan enerji yaratılması icap ederdi ve bu da mümkün olamayacağı içindir ki, içlerinde Leonardo da Vinci gibi dâhilerin dahi bulunduğu birçok kişinin asırlarca peşinde koştuğu, sıfır enerji girdisi ile iş yapan ve kesintisiz, biteviye çalışan Devr-i Dâim Makinası (Perpetuum Mobile) tasarıları gerçeğin sert kayasına çarparak darmadağın olmuşlardır. İmdi beşerî varlık alanında dahi vaziyet aynıyla böyledir; Yeri Göğü Yaradan’ın Tabiat’a koyduğu bu kanun – yâni Sünnetullah – aynen ve bilâ noksan Cemiyet’te de hüküm-fermâdır: **Birşey alınması için en az alınacak olan kadar birşey, yâni bir bedel ödenmesi şarttır.** Bu kanun, insan irâdesinden müstakil olmakla eleştiriye kapalıdır, yâni “niçin böyle bir kanun var, olmazsa olmaz mı”, yâhut “bu kanunu değiştirelim” şeklindeki talep ve tasavvurlar absürddür, aptalcadır, ahmakçadır.

Birşey almak için birşey ödenir, mutlaka ve behemehâl ödenir; ama ne var ki, hizmeti kimin aldığı ve ödentiği kimin yaptığı kanunun âmir hükmü değildir. Fizikî varlık âleminde icrâ edilen işin tâkip edilen yoldan, yâni ara süreçlerden müstakil olup sâdece ilk ve son duruma tâbi’ olması gibi, beşerî varlık âleminde de, aynen, verilen hizmet ile alınan bedelden mürekkep süreç ara süreçlerden müstakil olup, ilk ve son duruma tâbi’dir; söz gelimi, bir lokantaya beş kişi girip yemek yedikten sonra bu yemeğin bedelinin kim tarafından ödendiğinin bir ehemmiyeti yoktur, ehemmiyeti olan, bedelin ödenmesidir. Kim öderse ödesin; eğer ki hiç kimse ödemeyecek olursa da yine kanun ihlâl edilmiş olmaz; nasıl ki bozuk bir saat ile sağlam bir saat arasında fizik kanunlarına harfiyyen riâyet bakımında bir fark yoksa burada da aynı keyfiyet câridir:

Bu bedeli bir başkası mutlaka öder, ya lokanta sâhibinin kârından düşerek ödenir veya bir başkasının hânesine yazılır ve ondan tahsil edilir.

İşte, bir memleketin vatandaşlarının aldığı hizmet ile o hizmetin mukabilindeki ödenti de buna müşâbihtir: Hizmetin karşılığı mutlaka tahsîl edilir, bu kanun ihlâl edilemez. Meselâ Kürt vatandaşlarımızın bir kısmı sistematik ve düzenli olarak aldığı hizmetlerin çoğunun bedelini ödemezler – elektrik gibi, su gibi, sahte SSK'lılık gibi - onların hizmetlerinin bedeli bana ciro edilir, ben öderim, size ciro edilir, siz ödersiniz, olmazsa, ülkemizin geleceğinden kesilir, memleket toptan zarar ederek öder, ama netîcede ödenti tahakkuk eder.

Böylelikle bir memlekette iki tür vatandaş ortaya çıkmış olur: Bir yanda hep “hak”larını savunan, ama hak dediği şeyin karşılığını ödemek istemeyen, ödemeyen parazitler, asalaklar, tûfeylîler, haşeratlar, sahte vatandaşlar; diğer yanda ise haklarının bedelini ödeyen nâmuslu, dürüst, gerçek vatandaşlar.

Tâbiyet yolu ile bağlı bulunduğu memlekete karşı hiçbir sadâkat hissi duymayan birincilere **Mekanik Vatandaş**, savaşta ve barışta, seferde ve hazarda vatani ayakta tutan ikincilere ise **Organik Vatandaş** tâbir ediyorum ve diyorum ki: Vatandaş olmanın getirdiği haklar yanında ve hattâ onlardan evvel, bir de görevler vardır. Görevlerden söz etmeden, sâdece hakları öne sürmek, aşikâr bir sûrette, sâdece alacaklarının hesabını yapan ama hiç vermeyi düşünmeyen bir oportünizm, başkalarının sırtından geçinmekten dolayı gurursuzluk hissetmeyen, daha âdîsi olmayan en âdî – ednâ - seviyede bir ahlâksızlık olur ve sâdece de o olur, başkası değil.

İşte bu mekanik vatandaş tipinin en göz çarpan nümûnelerinden birisi de, muhakkak ki, “ne severim, ne terkederim” diyen parazitlerdir.

Bu parazitler hakkında biraz daha konuşalım; ne dersiniz?

